

Introit: Žalm 68;20**Píseň:**98**Modlitba****1. čtení:** 2 Král 13;14-19**Píseň:**680**Oznámení:****Chvály:****2. čtení:** Iz 49;1 - 6

„Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno, učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci.“

Iz 49;1b - 2

Starozákonní kniha Izaiáš je zajímavá tím, že ji velice pravděpodobně napsali dva autoři od 40 do 55 kap. hovoříme o tzv. Druhém Izaiáši, který má pro Izrael i pro nás velmi povzbudivé svědectví. Je to proroctví, pro ty kteří zažili zavlčení do Babylona a hovoří o slavném vysvobození Izraele a dokonce i pronárodů kolem něj. Jeho poselstvím je zvěst o povolání Hospodinova služebníka, nově vysvobozeného Izraele ze kterého se jednou narodí Bohem pomazaný služebník. Vněm smíme rozpoznávat budoucího Mesiáše, toho, který je nám všem dnes znám jako Boží Syn Ježíš Kristus.

My jsme dnes četli úvod 49.kap. , ve kterém se Hospodin radostně přiznává ke svému lidu a to už od útlého věku, čili: „z **života mateřského**“. Bratři a sestry věříme v Boha, který má z celý svým lidem, tedy i s námi velké plány, i když se nám to někdy nezdá, nebo je pro nás těžké tomu uvěřit. Každý z nás jsme vyrůstali v trochu jiném prostředí v jiné rodině. Někteří měli to požehnání, že je jejich rodiče od malička přiváděli k víře v živého Boha, záměrně říkám „živého“, protože Bohužel, některé děti se ve své rodině setkávají, promiňte, že to tak řeknu: s „bohem mrtvým“, neživým, neosobním, Bohem ke kterému se nemodlí a hlavně se „to moc nepřehání“. Mnozí jste měli možnost minulou neděli zhlédnout scénku pro děti, která mohla mnohé z vás přivést k zamyšlení nad našimi dětmi. My máme v Bibli jeden krásný verš v knize **Žalmu (127;4)**, který říká toto:

Čím jsou šípy v ruce bohatýra, tím jsou synové („dětí“) zplození v mládí. Izaiáš ve svém proroctví o Novém Izraeli hovoří o Božím služebníkovi, který bude podoben výbornému šípu, který Bůh ukryje ve svém toulci (schránce na šípy). Zkusme si představit takový šíp. Šípy začal člověk používat zřejmě velice brzy, odhaduje se že 2000 let př.n. l. Už v době bronzové se jejich výroba velmi zdokonalila. Lidé je začali používat zejména k lovu zvěře, protože jejich vystřelováním z luku se významně zkrátila vzdálenost mezi lovcem a kýženým úlovkem. Luk je tedy velmi stará a velmi účinná zbraň. Šípy mají mnohem větší účinnost a průraznost než jiné bodné zbraně.

Prorok Izaiáš se sám stal velmi průrazným šípem ve svém národě, který propadal beznaději a zoufalství. Stal se jim světlem a povzbuzením v dobách úzkosti a hledání další cesty. Když potom přišel Ježíš, stal se v Izraeli pro některé příliš ostrým šípem, pro mnohé se dokonce stal ostrým mečem, přesně tak jak o tom čteme např. **Listu Žid 4;12 „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“** Tak je tomu dodnes, pro některé lidi je evangelium dodnes příliš ostré, mají obavy, že by je mohlo zasáhnout až do srdce. Proto se nikdy nepouští při jeho studiu příliš do hloubky. Izaiáš nás ale vybízí, abychom se jeho ostrosti nebáli. Protože Bůh chce, aby svědectví našeho života a evangelium, které tomuto světu přinášíme, neotupělo v pouhých frázích. To se stává zejména v situacích, kdy máme dojem, že naše úsilí není přímo úměrné výsledkům, které vidíme.

Také Izaiáš volá: „**Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal v nicotný přelud.**“ nakonec ale odvážně vyznává: „**A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha.**“ Ten kdo očekává ocenění své práce na Božím poli od lidí na této zemi, ten se může zklamat. Ten kdo spoléhá na Boha, má svůj výdělek jistý, Izaiáš píše, že takový se stane váženým v Hospodinových očích, Bůh se stane jeho záštitou. K tomu je zapotřebí být odvážný a průrazný jako ten šíp. Šíp nikdy nemůže dosáhnout správné účinnosti sám o sobě. Musí ho někdo vzít do ruky, napnout, zapřít o tětívu, zacílit, zamířit a vypustit, udělit mu potřebnou razanci a zrychlení. Také náš život, aby se mohl stát tím kvalitním „výborným šípem“, jak o tom píše Izaiáš potřebuje, aby ho nejprve vzal do svých rukou někdo, kdo mu dá potřebnou razanci - Boží služebník - Ježíš, on ho dokáže správně zapřít o tětívu své moudrosti, zacílit tím správným směrem, tak aby mohl doletět až do toho nebeského cíle. On dokáže, když mu to dovolíme,

zaměřit hrot našeho životního šípu tak, abychom letěli pokud možno rovně a teprve potom, až se ujistí, že je vše v pořádku pustí tětivy a silou svého Ducha nás vypustí tam kde nás chce mít. Jednou jsme byli s našimi dětmi na výletě na jednom hradu. A tam, jak už to někdy chodí byla zrovna nějaká akce pro děti i dospělé, byl tam lučištník, převlečený do středověkého kroje, u kterého jste se mohli naučit jak zacházet s kuší. Kuše je něco podobného jako luk a tak jsme si mohli vyzkoušet, jak se taková stará střelná zbraň ovládá. Pokud jste nikdy nestříleli ani z luku ani z kuše tak brzy zjistíte, že to není zas až tak úplně jednoduché, jako to na první pohled vypadá. Je k tomu zapotřebí dostatečné množství šípů a potřebný čas k tréningu. Na tom hradu si to musel samozřejmě každý zaplatit. Snem každého správného lučištníka je mít vždy dostatečnou zásobu šípů. To si ale nemohl dovolit každý. Snad jenom král. O jednom Izraelském králi lučištníkovi jsme dnes četli v dnešním 1. čtení z 2. knihy Královské. Byl to král Jóaš, který se ocitl v blízkosti nemocného a umírajícího proroka Eliši. Eliša byl tehdy největší duchovní autoritou v jeho národě, když ho král uviděl na smrtelném loži, bylo mu toho vzácného starého muže tak líto, že se rozplakal. Hlavou mu běželo kdo mu teď bude radit? Kdo jeho národ v pravý čas upozorní na blížící se nebezpečí? Eliša chtěl krále ještě naposledy povzbudit a tak se rozhodl pro zvláštní způsob prorocké věštby. Vyzval krále aby napnul svůj luk. Potom položil své ruce na královny a vyzval ho, aby otevřel okno směrem na východ a vystřelil. Král uposlechl. Prorok mu pak předpověděl, že tato střela znamená vítězství nad Aramejci v Afeku. Je krásné sledovat letící šíp, který letí volným prostorem, trvá to ale jen chvíli a jeho dráhu nemůžete dlouho sledovat, nezanechá za sebou žádnou stopu. Stejně tak prchavá a pomíjivá je radost nad vyhranou bitvou. V Knize moudrosti, jejíž autorství je připisováno moudrému králi Šalomounovi se v 5 kap. píše: „*Čím nám prospěla domýšlivost?... je jako loď brázdící rozvlněnou hladinu; když propluje, nelze najít její stopu ani dráhu jejího kýlu ve vlnách, je to jako když pták proletí vzduchem a nikde se nenajde známka jeho letu...nebo jako šíp vystřelený na cíl, který protne vzduch a ten se hned spojí, takže jeho dráhu nelze poznat.*“ Král Jóaš zálibně sledoval svůj vystřelený šíp a dokud nedopadl daleko za okna jeho paláce. Potom ale Eliša vyzval aby vzal šípy a začal střílet směrem k zemi. To už není tak hezký pohled a také na tom není nic tak zábavného, dívat se na to jak se hroty jeho šípů otupují o kamennou podlahu. Král tedy vystřelil třikrát a přestane. V tu chvíli se na něj Eliša oboří: „**Měls vystřelit pětkrát nebo šestkrát, pak bys pobil Arama úplně.**

Nyní pobiješ Arama jen třikrát.!“ Bratři a sestry, někdy si jako křesťané málo uvědomujeme, že naše slova i činy mohou mít přesah i do budoucnosti. Většinou to už nelze vrátit zpět. Možná i Jóaš měl potom cukání povědět: „*počkej Elišo tak ještě jednou, tentokrát vystřílím „celý zásobník“...* Svůj život ale žijeme pouze jednou, a potom budeme postaveni před Boží tvář, kde se rozhodne o naší další existenci. Eliša neřekne Jóašovi: „*Nic si z toho nedělej v příštím životě se narodíš jako Alexandr Makedonský a ještě si těch vítězných bitev užiješ!*“ Naším životním posláním je, abychom se stali výbornými šípy ukrytými v toulci živého Boha. V pravý čas nás může vytáhnout, zacílit a zamířit, naším cílem ale není rozsévat smrt nebo zkázu, naším posláním je neminout se svého životního cíle. K tomu se potřebujeme svěřit tomu nejlepšímu lučištníkovi Ježíši. Král Jóaš důvěřoval Elišovi, ale málo, rozhodl se rozhodnout o své životní cestě sám, a tím nevědomky i o životě celého Izraele. Vystřelil pouze třikrát, i když měl ještě dostatečnou zásobu šípů. Lépe je ale důvěřovat samotnému Bohu. On si náš život, když se jím necháme vést, jistě dobře zacílí, tak abychom neminuli cíl.

Na závěr se ještě na chvíli vraťme k Izaiášovi. Jeho služebník o kterém prorokuje dostává nový úkol – nový cíl, slyší: „**Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákobovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tvé světlo pronárodům, abys byl spása do všech končin země.**“

Tento úkol vzal na sebe Ježíš, narodil se do obyčejné židovské rodiny, přinesl poselství Izraelskému národu, kázal v jejich synagogách a stal se světlem a pozváním k Božímu milosrdenství i pro celý svět. Stal se průrazným šípem, do světa bolesti a hříchu, do kterého přinesl poselství Božího odpuštění a lásky. Od té doby co položil svůj život na dřevě kříže, uplynulo mnoho let. Jeho poselství ale neztratilo nic své průraznosti. Nebojme se nechat napnout svůj život do tětivy Boží moudrosti a lásky, nechat se vyslat správným směrem, třeba i několikrát po sobě tam kde nás Bůh potřebuje. Někdy může být i třikrát málo.... Amen